

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašina v právní věci žalobkyně **Teplárna Liberec a. s.**, se sídlem Liberec 4, Dr. Milady Horákové 641/34a, zastoupené Mgr. Martinem Pecklem, advokátem, se sídlem Praha 2, Italská 27, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem Liberec 2, U Jezu 642/2a, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec ze dne 1. 10. 2014, č. j. 59 A 22/2014 – 53,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec ze dne 1. 10. 2014, č. j. 59 A 22/2014 – 53, a rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 18. 2. 2014, sp. zn. OÚPSŘ 20/2014 - 330, **se ruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náklady řízení v částce 24.456 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Martina Peckla.

O d ů v o d n ě n í :

Oznámením autorizovaného inspektora ze dne 16. 11. 2013 byl Magistrátu města Liberec oznámen stavební záměr „*Změna dokončené stavby bytového domu – instalace plynových kotlů*“. Proti oznámenému stavebnímu záměru podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) námitky, v nichž především tvrdila, že k oznámení stavebního záměru s certifikátem autorizovaného inspektora nedala souhlas, byť by jinak byla účastníkem stavebního řízení, a její souhlas byl tudíž v souladu s § 117 odst. 2 písm. f) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), nezbytný. Rozhodnutím Krajského úřadu Libereckého kraje (dále „žalovaný“) ze dne 18. 2. 2014, sp. zn. OÚPSŘ 20/2014-330 byly námitky stěžovatelky zamítnuty. Dle žalovaného by totiž stěžovatelce účastenství ve stavebním řízení podle § 109 stavebního zákona nesvědčilo.

Rozhodnutí žalovaného napadla stěžovatelka správní žalobou, v níž namítala, že žalovaný nebyl oprávněn umožnit realizaci změny vytápění bytového domu postupem dle § 117 stavebního zákona, neboť o stavebním záměru mělo být vedeno standardní stavební řízení. Dále uvedla, že pro postup předvídaný § 117 stavebního zákona nedala souhlas, ačkoli by jinak byla účastníkem stavebního řízení. Poukázala rovněž na dřívější rozhodovací praxi správních orgánů i krajských soudů, které jí účastenství v obdobných řízeních přiznávaly. Rozsudkem ze dne 1. 10. 2014, č. j. 59 A 22/2014 – 53, Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) správní žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud se zaměřil na otázku možného účastenství stěžovatelky ve stavebním řízení. S přihlédnutím k obsahu správní žaloby přitom zkoumal podmínky účastenství jen ve vztahu k ustanovení § 109 písm. b), d) a e) stavebního zákona. Nejprve konstatoval, že stěžovatelce nemůže svědčit účastenství dle písm. b) citovaného ustanovení, neboť není vlastníkem předmětného bytového domu. Dále uvedl, že v dřívějších rozhodnutích sice připustil úvahu o účastenství dle písm. d) a e) příslušného ustanovení, nicméně zdůraznil, že otázka účastenství nebyla v těchto věcech primárně řešena, neboť se stěžovatelkou jednaly jako s účastníkem po celou dobu stavebního řízení již správní orgány. Krajský soud dále připomněl, že v případech, kdy bylo účastenství teplotařenského subjektu explicitně řešeno, zaujal Nejvyšší správní soud názor, že pouhá existence vlastnického práva k dotčené nemovitosti či práva odpovídajícího věcnému břemeni dle zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“) nevede automaticky k účastenství teplotařenské společnosti, není-li dána ani potencialita dotčení jejích práv (rozsudek ze dne 27. 3. 2014, č. j. 9 As 101/2013 – 27). V tomto ohledu soud upozornil, že dané stavební úpravy budou probíhat v jiné části domu, než se nachází zařízení stěžovatelky, a nemělo by do něj tudíž být jakkoli zasaženo. Omezen nebude ani přístup k těmto zařízením. Krajský soud dále poznamenal, že tvrzená nadbytečnost přípojky po dokončení stavby nezpůsobuje omezení práv stěžovatelky ve smyslu § 77 odst. 6 energetického zákona. Konečně nebyly shledány důvody účastenství ani ve vztahu k § 109 písm. e) stavebního zákona, neboť stěžovatelka nespécifikovala, jak se změna vytápění dotkne jejího práva užívat příslušnou část soustavy zásobování tepelnou energií. Ze skutkových okolností nevyplývá, že by jí ve výkonu vlastnických práv něco bránilo.

Závěrem soud uvedl, že v rámci stavebního řízení není na místě řešit vliv změny způsobu vytápění na snížení účinnosti soustavy zásobování tepelnou energií (dále také „tepelná soustava“), ani související otázky ekonomiky provozu a ochrany investic. Tyto skutečnosti totiž nejsou přímým důsledkem provádění stavby (vybudování nového tepelného zdroje), nýbrž důsledkem ukončení soukromoprávního vztahu mezi stěžovatelkou a jejími odběrateli. Dle krajského soudu nemůže být stavební řízení nástrojem obstrukcí za účelem udržení zákazníků. Důkazy, kterými se stěžovatelka pokoušela doložit dopad odpojení objektů na provoz tepelné sítě, provedeny nebyly, neboť se přímo nevztahovaly k oznámenému stavebnímu záměru ale až ukončení soukromoprávního vztahu.

Kasační stížností ze dne 17. 10. 2014 napadá stěžovatelka rozsudek krajského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., přičemž stěžejní část argumentace se týká otázky jejího účastenství v řízení.

Účastenství ve stavebním řízení stěžovatelka dovozuje ze skutečnosti, že jí ve vztahu k dané části tepelné soustavy svědčí právo odpovídající věcnému břemeni podle energetického zákona. Připomíná, že mimo provozu tepelné soustavy vlastní i přípojku zasahující do předmětného bytového domu, přičemž změnou způsobu vytápění musí nutně dojít i k zásahu

pokračování

do této přípojky; přinejmenším jejím odpojením od potrubí v bytovém domě, uzavřením ventilů a zaslepením. Podle stěžovatelky není rozhodné, zda se zaslepení přípojky týká jejího soukromoprávního vztahu s odběrateli tepla. Ukončení tohoto vztahu se totiž ke stavebnímu záměru přímo vztahuje a mezi oběma skutečnostmi tak existuje příčinná souvislost. Domnívá se proto, že měla být účastníkem řízení i na základě § 109 písm. b) stavebního zákona.

Stěžovatelka dále namítá, že splňuje rovněž podmínky účastenství podle § 109 písm. d) stavebního zákona. V tomto ohledu poznamenává, že v případě, kdy stavebník přepojí svůj topný systém na lokální kotel, stane se přípojka tepelné soustavy nadbytečnou a dojde k dotčení věcného břemene zřízeného v její prospěch podle energetického zákona. Navíc nelze vyloučit, že v důsledku změny vytápění bude dotčeno právo přístupu k rozvodnému zařízení umístěnému v bytovém domě. Ochranu těchto práv měly dle stěžovatelky správní orgány zajistit tím, že by příslušnou povinnost zahrnuly do výroku rozhodnutí vzešlého ze standardního stavebního řízení. Práva účastníka nakonec stěžovatelka odvozuje i od skutečnosti, že změnou způsobu vytápění vzniká v systému tepelné soustavy řada problémů technického charakteru a zejména dochází ke snížení její provozuschopnosti z důvodu změny hydraulických parametrů. Prakticky je tak na dopravu tepla ke koncovému uživateli nutné vynaložit větší energii a náklady. Z těchto důvodů by jí mělo svědčit účastenství nejen na základě § 109 písm. d) stavebního zákona ale také dle písm. e) tohoto ustanovení.

Dále stěžovatelka namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Krajský soud totiž dostatečně neodůvodnil odklon od své předchozí rozhodovací praxe a od judikatury Nejvyššího správního soudu a nevypořádal se s některými námitkami. Má za to, že jí nepřiznáním účastenství bylo odepřeno právo na spravedlivý proces a nedošlo ke splnění požadavku plynoucího z § 77 odst. 5 energetického zákona.

V závěru stěžovatelka rozporuje postup soudu ve vztahu k dokazování. Neprovedení navrhovaných důkazů (posudek k dopadům odpojení objektů v lokalitě Liberec – Františkov a stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj, č. j. 36919/09-82) přitom považuje za podstatnou vadu řízení před soudem. Z uvedených důvodů proto navrhuje rozhodnutí krajského soudu zrušit a současně s ním zrušit i rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil dne 16. 12. 2014. Zdůraznil změnu úpravy účastenství ve stavebním zákoně, kterou byly provedeny úpravy v textu ustanovení § 109 písm. d) a e) stavebního zákona. Zatímco dříve bylo nutné přímé dotčení práv navrhovanou stavbou, je nově zapotřebí dotčení práv prováděním stavby. Dle žalovaného se tak musí dotčení práv vztahovat ke konkrétní činnosti a nelze jej odvozovat od samotného stavebního záměru. V tomto ohledu podotkl, že provádění stavby nevyvolává nutnost zásahu do stěžovatelčina zařízení. Navíc v případě provádění stavebních úprav topných rozvodů musí být zařízení tepelné soustavy poskytovatelem odstaveno, což je fyzicky totéž co odpojení, a je tudíž možno aplikovat názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 120/2013 – 19. Podle něj přitom není vlastník tepelné soustavy účastníkem stavebního řízení, je-li v době provádění stavby zařízení tepelné soustavy odpojeno.

Žalovaný poznamenává, že v daném případě posoudil možný zásah do tepelného zařízení autorizovaný inspektor, z jehož oznámení je zřejmé, že připojení plynových kotlů do vlastnického práva stěžovatelky nezasáhne, neboť její zařízení je již od vnitřních rozvodů fakticky odpojeno. Má za to, že toto odpojení není vyvoláno vlastním prováděním stavby, nýbrž ukončením soukromoprávní smlouvy mezi stěžovatelkou a jejími odběrateli.

K rozdílnému přístupu v jiných správních řízeních žalovaný uvádí, že probíhala za předchozí právní úpravy, kdy se dotčení práv zkoumalo s ohledem na navrhovanou stavbu a nikoli s ohledem na provádění stavby.

Na závěr dodává, že sama stěžovatelka již odpojila svá zařízení od vnitřních rozvodů, a to v důsledku ukončení smluvního vztahu na dodávku tepla prostřednictvím tepelné soustavy. Stěžovatelkou konstruovaný důvod odpojení, související s prováděním stavby, tak pokládá za zavádějící. Zdůrazňuje také, že věcné břemeno ve prospěch stěžovatelky má výhradně veřejnoprávní charakter a nezatěžuje vlastníka stavby trvalým závazkem odebírat teplo. Kasační stížnost proto navrhuje zamítnout.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., tedy v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

Kasační stížnost je důvodná.

V souladu s logikou kasačního přezkumu se Nejvyšší správní soud nejprve zaměřil na námitky související s tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru. V tomto ohledu stěžovatelka především namítá neprovedení navržených důkazů souvisejících s dopady odpojení jednotlivých objektů od tepelné soustavy.

Obecně lze poznamenat, že za nepřezkoumatelný by bylo možné rozsudek považovat pouze v případě, že by neprovedení důkazů nebylo zdůvodněno. Je totiž nutné vycházet ze zásady volného hodnocení důkazů, pro niž platí, že soud sice nemá na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli, ovšem v případě, kdy tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, lze návrh na dokazování neakceptovat. Důkaz nemusí být proveden rovněž v případě, kdy není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost – není nadán vypovídací potenci. Odmítnout provedení důkazu lze konečně pro jeho nadbytečnost, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, dostupný na www.nssoud.cz). V posuzované věci se jedná o první ze shora uvedených případů, neboť krajský soud nedoplnil dokazování z toho důvodu, že případný negativní dopad odpojení objektu nelze přičítat vlivu oznámeného stavebního záměru (což byla skutečnost, kterou měly předložené listiny prokazovat). Jinými slovy, navržené důkazy by podle krajského soudu nemohly nijak podpořit závěr o přímém dotčení práv stěžovatelky v důsledku oznámení stavebního záměru. Dotčení, které měly listiny dokazovat, je totiž vyvoláno jinou skutečností, a sice ukončením soukromoprávního vztahu mezi stěžovatelkou a stavebníkem a s tím souvisejícím zastavením dodávky tepelné energie do předmětného bytového domu. Kromě toho, že je závěr krajského soudu řádně odůvodněn, Nejvyšší správní soud jej také pokládá za věcně správný. Krajský soud se tedy nedopustil pochybení, pokud dokazování navrženými listinami neprovedl. Námitky v tomto směru lze proto označit za nedůvodné.

pokračování

Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nezjistil Nejvyšší správní soud ani ve vztahu k dalším námitkám stěžovatelky. Krajský soud řádně odůvodnil, proč nepovažuje přijatý názor za odklon od dosavadní rozhodovací praxe a jeho argumentace se doplňuje i s ostatními východisky, na nichž byl napadený rozsudek postaven.

Zdejšímu soudu tak nic nebránilo napadený rozsudek přezkoumat i z hlediska věcného. Nejprve se zabýval stěžejní argumentací, kterou se stěžovatelka domáhala účastenství ve stavebním řízení, respektive namítala, že oznámení stavebního záměru stavebnímu úřadu autorizovaným inspektorem nebylo doplněno jejím souhlasem dle § 117 odst. 2 písm. f) stavebního zákona. Důvody svého účastenství odvozovala konkrétně od ustanovení § 109 písmen b), d) a e) tohoto zákona.

V souladu s názorem krajského soudu má rovněž zdejší soud za to, že nepřichází v úvahu účastenství stěžovatelky na základě § 109 písm. b) stavebního zákona. Stěžovatelka je sice vlastníkem stavby (tepelné soustavy), nicméně nejedná se o stavbu, na níž má být provedena změna. Takovou stavbou je v případě instalace plynových kotlů sloužících k vytápění a ohřevu vody obecně dům, v němž má k této změně dojít (viz například argumentace rozsudku Nejvyššího právního soudu ze dne 9. 8. 2006, č. j. 3 As 26/2005 – 55; publikován pod č. 1522/2008 Sb. NSS). Z oznámení stavebního záměru ani z certifikátu autorizovaného inspektora rozhodně neplyne, že by tomu v nyní posuzovaném případě mělo být jinak. Cílem stavebního záměru není změna samotné tepelné soustavy, ale naopak instalace umožňující se od tepelné soustavy odpojit a používat jiný zdroj vytápění. Účastníkem stavebního řízení na základě zmiňovaného ustanovení by tedy byl pouze vlastník předmětného bytového domu.

Pokud jde o další důvody účastenství, vychází názory Nejvyššího správního soudu z jeho předchozí judikatury vztahující se k právně i skutkově stejné situaci mezi týmiž účastníky. Uvedenou problematiku totiž zdejší soud již několikrát řešil, přičemž jediným rozdílem oproti nyní posuzované věci byl odlišný bytový dům v Liberci. Odkázat lze například na rozsudky ze dne 5. 11. 2014, č. j. 1 As 130/2014 – 29, ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 As 162/2014 – 34, popřípadě rozsudek ze dne 2. 2. 2015, č. j. 8 As 172/2014 - 35. Stěžovatelka i v nyní posuzované věci uplatnila prakticky shodné námitky, jako v uvedených případech. Nejvyšší správní soud proto na tomto místě plně odkazuje na odůvodnění svých dřívějších rozsudků (jež jsou účastníkům známy), a pouze stručně shrnuje základní důvody, které jej vedly ke zrušení rozsudku krajského soudu i rozhodnutí žalovaného v nyní posuzované věci.

Žalovaný a krajský soud vyšli z nesprávného předpokladu, že stěžovatelka nemohla být účastníkem případného stavebního řízení na základě § 109 písm. d) a e) stavebního zákona. V důsledku tohoto chybného předpokladu pak nesprávně posoudili právo stěžovatelky uplatnit námitky proti oznámení stavebního záměru s certifikátem. Odkázal-li krajský soud na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2014, č. j. 9 As 101/2013 – 27, a ze dne 3. 4. 2014, č. j. 9 As 120/2013 – 19, přehlédl skutkovou odlišnost tehdy posuzovaných případů spočívající v tom, že v nyní posuzované věci byl bytový dům na tepelnou soustavu stále napojen, zatímco v rozsudcích devátého senátu byly posuzovány situace, kdy rozvody v domech již byly odpojeny. Součástí stavebního záměru je přitom napojení nových plynových kotlů na stávající rozvody (viz oznámení stavebního záměru i certifikát, které shodně uvádějí: „*Pro vnitřní zásobování objektu budou využity doplněné stávající potrubní rozvody vytápění, TUV.*“). Nejvyšší správní soud se zabýval i tvrzením žalovaného, že při provádění předmětné stavby nemůže dojít k ovlivnění zařízení stěžovatelky, protože její zařízení bude při provádění stavby od vnitřních rozvodů v domě odpojeno a že tato skutečnost je stěžovatelce známa, neboť odpojení jejího zařízení je jediné možné technické řešení, kterým je zabráněno ohrožení celé tepelné soustavy. Toto tvrzení

žalovaného však nemá oporu ve správním spise. V oznámení stavebního záměru je naopak uvedeno, že „po dobu stavby bude zařízení CZT (centrálního zásobování teplem) plně funkční a přístupné ke kontrolé“ a teprve až „při uvedení dokončené stavby do provozu bude CZT za rozhraním s domovními rozvody ve vlastnictví vlastníka objektu pouhým uzavřením ventilů odpojeno“. V řízení nebylo shora uvedené tvrzení o odpojení vnitřních zařízení stěžovatelky od rozvodů v době rozhodování správního orgánu ničím prokázáno.

Právě v tom, že stavební záměr má zasáhnout do rozvodů, na které je stále napojena tepelná soustava, spatřuje Nejvyšší správní soud možnost přímého dotčení stěžovatelky na jejích právech k tepelné soustavě. Jak již zdejší soud uvedl ve zmiňovaném rozsudku ze dne 5. 11. 2014, č. j. 1 As 130/2014 – 29: „Je zcela nepochybné, že provozovatel SZTE by měl být informován o tom, jakým způsobem bude probíhat napojení na rozvody aktuálně napojené na SZTE, neboť to může ovlivnit, respektive při chybném postupu i obrozit fungování celé SZTE. Přínejmenším v tomto rozsahu by se tedy měl účastnit stavebního řízení, bylo-li by vedeno, a měl by mít také mimo jiné možnost uplatnit námitky dle § 114 stavebního zákona.“ Pro posouzení práva stěžovatelky uplatnit námitky podle § 117 odst. 4 stavebního zákona je zároveň lhostejné, že se některé výtky dotčení jejích práv přímo netýkají. Rozhodná je totiž otázka potenciality přímého dotčení práv, nikoliv samotná aktuálně daná důvodnost všech námitek. Je-li patrné, že by určitá osoba mohla být stavebním záměrem přímo dotčena na svých právech ve smyslu § 109 písm. d) nebo e) stavebního zákona, musí být opatřen její souhlas podle § 117 odst. 2 písm. f) stavebního zákona bez ohledu na to, zda aktuálně vůbec něco vůči stavebnímu záměru namítá. K tomu je třeba dodat, že změnu formulace § 109 písm. d), e) stavebního zákona nelze interpretovat způsobem, jaký zvolil žalovaný. Pojmy dotčení „navrhovanou stavbou“ a „prováděním stavby“ vyjadřují v tomto případě tutéž skutečnost, která může nastat v budoucnosti (při realizaci stavby). Nezbytnou podmínku přímého dotčení práv vlastníka lze vždy jen předpokládat a předpoklad může být naplněn nepochybně i stavebním záměrem.

Nejvyšší správní soud tak v souladu se svou předcházející judikaturou i nyní konstatuje, že stěžovatelka by byla v případě předmětného stavebního záměru na základě § 109 písm. d) a e) stavebního zákona účastníkem stavebního řízení, bylo-li by vedeno. Z tohoto důvodu měl být k oznámení stavebního záměru na základě § 117 odst. 2 písm. f) stavebního zákona opatřen její souhlas. Nestalo-li se tak, měl žalovaný posoudit její námitky jako důvodné a podle § 117 odst. 5 věty třetí písm. a) stavebního zákona měl rozhodnout, že oznámení stavebního záměru nemá právní účinky.

Kasační námitky související s účastenstvím stěžovatelky ve stavebním řízení tudíž důvodné jsou a je tak naplněn kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Za takové situace by již nebylo účelné podrobněji se zabývat ostatními námitkami stěžovatelky, které zdejší soud již v předcházejících řízeních označil za nedůvodné (v podrobnostech viz rozsudek ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 As 162/2014 - 34, či rozsudek ze dne 5. 11. 2014, č. j. 1 As 130/2014 – 29, které jsou společně s ostatními rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz).

Vzhledem k důvodnosti kasační námitky Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil. Současně s ním zrušil i rozhodnutí žalovaného, neboť již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro takový postup [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. byla věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude názorem Nejvyššího správního soudu, podle § 78 odst. 5 s. ř. s., vázán.

Vzhledem k tomu, že tímto rozsudkem Nejvyššího správního soudu je řízení před správními soudy skončeno, musí Nejvyšší správní soud rozhodnout také o celkových nákladech soudního řízení (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Stěžovatelka byla v řízení úspěšná

pokračování

a náhrada nákladů jí tak podle zásady úspěchu v řízení náleží. Náklady řízení tvoří zaplacené soudní poplatky 3.000 Kč a 5.000 Kč a dále náklady právního zastoupení advokátem. V řízení před krajským soudem se přitom jednalo o dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d), ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále „advokátní tarif“) – převzetí a příprava zastoupení a sepis a podání správní žaloby – v celkové výši 6.200 Kč, a dále náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč (300 Kč za každý úkon právní služby - § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Náklady právního zastoupení v řízení před Nejvyšším správním soudem potom zahrnují rovněž dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu – sepis a podání kasační stížnosti a repliky k vyjádření žalovaného – v celkové výši 6.200 Kč, k nimž je nezbytné připočítat náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč. Zástupce stěžovatelky je plátcem DPH podle zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty, tudíž je celkový nárok jeho odměny zvýšen o daň 21 % [§ 37 odst. 1, § 47 odst. 1 písm. a), odst. 4 zákona o DPH]. Celkem jde o částku 24.456 Kč (3.000+5.000+6.200+600+6.200+600+2.856). Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovatelce k rukám jejího zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. května 2015

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu